

SARAH SPRINZ

Ca

když
zůstaneme

ROMÁN

Co
když
zůstaneme

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2520-5 (pdf)

SARAH SPRINZ

Ca

když
zůstaneme

*Věnováno Vancouveru.
Za všechno.*

*Say it over and over again
until you are out of breath.
I will not make myself
small.*

PLAYLIST

bad things – cailin russo
faking it – sasha sloan
hurricane – halsey
berlin – kafka tamura
dear society – madison beer
bad at love – halsey
houses – great northern
girls your age – transviolet
elastic heart – sia
if you're gonna lie – fletcher
maple whisky – james spaite
6-ft-u – hank compton
cool – dua lipa
i like me better – lauv
be kind – marshmello & halsey
this is me trying – taylor swift
tonight – zayn
you should be sad – halsey
architecture – maisie peters
paris – the chainsmokers
what a time – julia michaela feat. niall horan
already home – richard walters
seven – taylor swift

1. KAPITOLA

„Slečno Gillsová, zeptám se vás ještě jednou. Uvědomujete si, jaké důsledky plynou z toho, co jsem vám právě sdělil?“

Odolávala jsem pokušení nafouknout žvýkačku bez chuti, kterou jsem převalovala v ústech už nějakou dobu, do pořádné bubliny. Tak velké, až by tomu vyzáblému chlápku v kárované vestě, který přede mnou seděl, hlasitě praskla do obličeje. Upřeně se na mě zadíval zpoza silných brýlí bez obrouček. Samozřejmě že jsem mu rozuměla.

Přehodila jsem si nohu přes nohu, opřela se jedním loktem o koleno a naklonila se k němu o něco blíž. S přimhouřenýma očima jsem luštila cedulku na jeho hrudi, stálo tam jen jeho křestní jméno.

„*Thomasi*, já si opravdu vážím toho, jak se o studenty staráte a že nabízíte tohle poradenství. Ale věřte mi, já tu zkoušku napotřetí už určitě zvládnu. Minulý semestr pro mě byl... celkem rušný.“ To byla náhodou pravda. Rušný opravdu byl, vyspala jsem se s tolika kluky jako nikdy předtím a můj jediný kontakt se školou představovaly semestrální večírky všemožných fakult. Chodila jsem už jen na semináře, kde byla povinná docházka. Na všechny přednášky, cvičení a dobrovolné exkurze jsem se s klidem vybodla.

„Slečno Gillsová, vy to očividně nechápete.“ Thomas si povzdechl, skoro až zoufale. „V tomto předmětu máte nárok

jen na dva pokusy. Podle studijního řádu už na Fakultě architektury Torontské univerzity nemůžete absolvovat žádné další předměty.“

„To jako vážně?“ Rozesmála jsem se. Že by měl tenhle Thomas přece jen nějaký smysl pro humor?

„Oba pokusy už jste využila. A zkoušku jste bohužel nesložila. Velice mě to mrzí, ale musím vám oznámit, že –“

„Ale vždyť mám přece tři pokusy,“ vypadlo ze mě konečně. „Vždycky máme tři. Ve všech předmětech!“

Pozvolna mě začala obestírat neblahá předtucha, co to celé doopravdy znamená. Jo, dvakrát jsem vyletěla ze stavebního práva. Nebylo to poprvé, co jsem nějakou zkoušku neudělala, protože jsem nechtěla omezit svůj osobní život kvůli bakalářskému studiu, které mě ani za mák nezajímalo. Ale pak jsem stejně vždycky nějak prolezla. Když jsem se do toho vážně opřela, tak jsem zkoušky zvládla.

„V tomto předmětu ne, slečno Gillsová. Profesor Gallagher klade na studenty ve svém semináři Aplikované stavební právo obzvlášť vysoké nároky. V úvodní přednášce na začátku semestru důrazně poukazuje na to, že konkrétně v tomto předmětu máte pokusy jen dva.“

„Ale já...“ Neměla jsem slov.

„Lituji, slečno Gillsová.“

Nevěřicně jsem na toho chláпка civěla. To snad nemůže myslet vážně, ksakru.

„A co... Teda, co to přesně znamená?“ Příčilo se mi, že se zadržávám a sedím tady jako nějaký podělaný prosebníček. Najednou jsem měla pocit, že ztrácím kontrolu nad celým svým životem. Že už nemám právo volby, že se nedá nic dělat, vůbec nic. Už zase... Ale hlavně, že mi to ani náhodou není tak jedno, jak bych si přála.

Jeho zkroušený pohled mě akorát vytočil. Jestli ještě jednou tak soucitně pronese moje jméno, jednu mu ubalím.

„Znamená to, že ve studiu architektury na Torontské univerzitě bohužel nemůžete pokračovat.“

Otevřela jsem pusu, ale nevyšla ze mě ani hláška. Několik vteřin jsem na něj jen tak civěla. Zpovzdálí ke mně pronikaly směšně banální zvuky. Úporné tikání vteřinové ručičky v nástěnných hodinách. Tiché vrčení klimatizace. A k tomu hukot krve v mých uších.

„Ale... to přece nemůžete udělat jen tak! Prostě mě vyrazit a ani mi nedat šanci, abych si to opravila! Nevěděla jsem o tom, jak jsem to měla...?!“

„Několikrát jsme se s vámi pokoušeli písemně spojit, slečno Gillsová. Bohužel jste na naše opakované výzvy ke konzultaci nezareagovala. Je s podivem, že jste se dnes vůbec dostavila. Předpokládal jsem, že jste již studia zanechala, a proto se neozýváte.“ S neproniknutelným výrazem si sepnul ruce před ústy, opřel se o ně bradou a vzhlédl ke mně. „Oznámení o exmatrikulaci obdržíte písemně v nejbližších dnech. Můžeme si však sjednat schůzku ohledně studijního poradenství, abychom probrali možnosti, které vám nyní zbývají. Je možné si určité předměty dosavadního studia nechat uznat, pokud byste uvažovala o přestupu na jiný obor.“

Jeho věty ke mně vůbec nedoléhaly. Veškerý prostor v mé hlavě zabíralo jedno jediné slovní spojení. *Oznámení o exmatrikulaci.*

Vyhodili mě.

Sbohem a šáteček.

„To znamená, že je konec? Jako naprosto vážně? Jsem vyhozená?“

„Je to tak.“

Hučení v mých uších přerostlo v hurikán.

Fuck. Fuck, fuck, fuck.

Čekala jsem, že se v jeho tváři něco pohne. Že se zasměje a ukáže na nějakou skrytou kameru. A že se z tohohle

odpoledního zlého snu probudím, jenže on to žádný sen nebyl. Byla to krutá realita, koledovala jsem si o ni. Dobře mi tak.

„Máte ještě nějaké otázky, slečno Gillsová?“

Odstrčila jsem židli dozadu. Její nohy na naleštěných parketách pronikavě zaskřípaly. Mechanicky jsem se sehnula pro svoji tašku, která ležela vedle na podlaze. Bez jakéhokoli dalšího slova jsem se zvedla.

Jdi rovně, hezky vzpřímeně. Hlavně proboha nedovol, aby ti vzali i tohle.

„Skutečně mě to upřímně mrzí, slečno Gillsová. Ale ujišťuji vás, že když se jedny dveře zavřou, jiné se...“

Šlehla jsem po něm vražedným pohledem. Stačil na to, aby Thomas zmlkl. Než jsem otevřela ústa, zatnula jsem zuby. Na jazyk se mi draly spousty vět a já se musela hodně přemáhat, abych si je nechala pro sebe.

„Díky, Thomasi,“ procedila jsem. Vykouznila jsem kyselý úsměv a krátce se na něj podívala. Sáhla jsem po klice.

Ve skutečnosti jsem tím myslela něco jiného. Hlavu jsem měla jako v jednom ohni a vprostřed těch nejmocnějších plamenů žhnula slova, která bych mu místo toho nejradši vmetla do tváře.

Jdi do prdele, Thomasi.

2. KAPITOLA

James Sainsbury tu byl na výměnném studentském pobytu, ale na Brita nelíbal vůbec špatně. Jeho přízvuk mě přiváděl k šílenství (bohužel v pozitivním slova smyslu), ale to bych mu neprozradila ani za milion. Prsty jsem mu projela zrzavou kšticí, donutila ho, aby zvrátil hlavu nazad, a pak jsem mu jazykem přejížděla po krku, až zasípal a sevřel mě v pase ještě pevněji. Kolem hřímaly basy, vzduch byl prosycený pachem deodorantu, potu a parfému. A cigaretovým kouřem, v němž se světla rozkládala jako vějíř a rozpíjela se mi před očima v pestré obrazce.

To je ono. Alkohol a nějaký týpek, s nímž zapomenu na to, že vězím až po krk ve sračkách. Nic víc jsem nepotřebovala.

Tak hrozné to zas nebylo. Byla jsem naživu, zdravá.

Dobře, vyhodili mě z univerzity, což byl bezpochyby jeden z těch horších karambolů, co se mi v životě přihodily. Dlouholeté snažení a horentní sumy za školné, jen abych s roztrpčením zjistila, že neexistuje žádné dvojité dno, žádná záchranná síť. Ksakru, už nejsme na střední, tohle je reálný život.

Však ty už brzo pochopíš, že ti nikdo nic nedaruje. Tátův přísný hlas, jeho ocelový pohled. Zešílí, až se to dozví. Amber Gillsová, ta nanicovatá dcera, která opět pošpinila nedotknutelné jméno proslulých vancouverských architektů. Máma s tátou mě zastřelí.

Neměla jsem se od nich nechat ukecat, abych šla studovat architekturu. Ze začátku jsem si to nechtěla připustit, ale abych byla upřímná, architektura se mi už od nepaměti přičila. Proč bych se měla snažit kráčet ve šlépějích svých veleúspěšných rodičů, když jsem očividně nebyla nic než jedno velké zklamání? Celé tohle studium bylo čirý masochismus. Pořád a znovu mi připomínalo, že nikdy nebudu schopná splnit očekávání svých rodičů. Nemělo smysl se snažit, když moje výsledky nikdy nestačily. Neměla jsem žádný talent, minimálně ne na tohle. Na co jiného, to zůstávalo bohužel záhadou i mně samotné.

James mě popadl za vlasy ještě náruživěji. Nervy mi projela sladká bolest a na jeden drahocenný okamžik mě odstříhla od mých myšlenek. Po jednom nádechu mě však zase zaplavily.

Exmatrikulace. No a? Aspoň mám to úmorné studium z krku. Vlastně mi tím osud přímo nahrál do karet. Je mi to v podstatě jedno. Do háje, je mi to fakt jedno. Možná to bylo nějaké znamení. Takové vykoupení, protože sama od sebe bych si nikdy netroufla s tím seknout. Někdy je lepší, když nemáte možnost volby. Že jo, nebo snad ne?

„Hele, zlato. Co se děje?“ S jakým přízvukem ta směšně krásná slova pronesl. Zaregistrovala jsem je, ale myslí jsem byla jinde. „Přijdeš mi nějaká roztěkaná.“

„Tak se snaž, abych nebyla.“ Odtáhla jsem se od něj, abych mu viděla do obličeje. Kolem smyslných úst měl James otisky mojí rudé rtěnky. Zlehka nasál vzduch do plic, zatímco jsem mu pohledem klouzala po tváři. Na rtech moje růž, bledá kůže zardělá vzrušením. Ve světlých očích se mu zračil chtíč, prohlížel si mě jako dravec svoji kořist a já jsem čekala, až mi v hrudi zaplane oheň. Ale dnes se nedostavil.

Přitáhl si mě k sobě, ovinula jsem mu paže kolem krku, přitiskla se k němu ještě víc. Ucítila jsem, jak mě vzal za

půlky, a nechala ho, aby se ke mně přitiskl. Líbali jsme se, polykala jsem jeho steny a začala se o něj třít. Celý se mi zachvíval pod rukama.

Jamesovo vzrušení se na mě nepřeneslo, na to jsem byla příliš vykořeněná, příliš rozptýlená celým tím debilním průserem, kvůli kterému jsem si dneska večer vlastně vyšla ven. Abych se odreagovala a nechodila po bytě jako lev v kleci. Nedokázala jsem přemýšlet nad tím, co pro mě exmatrikulace znamená. Z toho slova mě bolela hlava. A přepadala mě ochromující nevolnost při pomýšlení, kdy a jak to říct rodičům.

Chtěla jsem to ignorovat, ale myšlenky se mě na svolení neptaly. Spadlo ze mě břímě studia, což jsem přece chtěla nejvíc. Mávnou tátovi oznámením o exmatrikulaci před nosem a trochu si u toho pobřečím, dokud mi neuvěří, že mě ten neúspěch vytréstoval dostatečně a on už nemusí přilévat olej do ohně.

A až se to máma s tátou dozví, budu si moct dělat, co budu chtít. Najdu si nějakou práci, možná budu cestovat, prostě dělat, co se mi zlíbí. Když budu mít štěstí, možná dokonce objevím, že mám přece jen k něčemu talent, a pak si úplně v klídku promyslím, jak žít, abych se cítila šťastná.

James zavrával, jak do něj v davu někdo strčil. Jeho mohutné tělo vyvedlo z rovnováhy i mě. Po alkoholu jsem byla těžkopádná, reagovala jsem pomaleji než normálně. Na jeden hrozný okamžik jsem se zděsila, že spadnu, ale ostatní těla, která se v klubu mačkala, nás podržela.

Do hajzlu, Gillsová, dej se do kupy. Byla jsem až moc opilá, měla bych se ksakru trochu sebrat, abych nad touhle situací neztratila kontrolu.

James po mně bezcílně klouzal pohledem a mě na malý okamžik zaškubalo v podbřišku.

Ještě to tam je, ještě to funguje. Ať jsem vězela v sebevětším průseru, sex mi vždycky pomohl. Někdy jsem si říkala, že je to jediná věc na světě, kterou mám doopravdy pod kontrolou. Chtěla jsem ho hned teď, všechno mi bylo šumák, jen když mě na pět minut oprostí od mých vlastních myšlenek.

„Pojď.“ Málem jsem si povzdechla úlevou, když mě popadl. Kývla jsem a v jeho očích se temně zablýsklo.

Nespustila jsem z něj ruce ani na vteřinu, zatímco jsme se oddělili od masy lidí, již se jako vlna přelávala hudba. Suverénně jsem ignorovala oplzlé pohledy před pánskými toaletami, načež jsem ho zatáhla do jedné z kabiněk. Bylo tam šero, vzduch o nic lepší než v samotném klubu. Podrážky se mi lepily k podlaze, snažila jsem se nekoukat dolů a nevšímalá jsem si mlaskavých zvuků, které se ozývaly při každém našem kroku.

Padli jsme na stěnu kabinky, Jamesův zrychlený dech mě rozohnil. Chtěla jsem z něj strhnout tu podělanou košili, ucítit jeho tetované paže na svém těle, jeho vyrýsovaná ramena pod svýma rukama.

Přesně to jsem potřebovala. Vsunul mi ruce pod lem šatů, jako vždycky mi ten opravdický a hřejivý kontakt s kůží zklidnil neuspořádané myšlenky. Dotyky byly jako droga, jediná možnost, jak se zbavit veškerých úvah. Čím cizější ten člověk byl, tím líp.

Líbali jsme se tak zběsile, až jsem málem nestíhala popadat dech. James se mi rozechvíval pod rukama, přitiskla jsem svoji pánev na jeho. Rukou, kterou mě držel v zátylku, si mě přitáhl blíž, a když zasténal, odtáhla jsem se.

„Ty potvoro jedna,“ zasípal svým přitažlivým britským akcentem. Nebylo to fér, nevzrušila jsem se ani zdaleka tak jako on, přitom jsem to dneska obzvlášť potřebovala. Blýskla jsem po něm očima a posunula mu ruce na svém těle tak, aby pochopil, co od něj chci.

„A teď mi ukaž, jestli je pravda, co se o Britech říká.“

„A cože se o Britech říká?“ Dýchal ztěžka.

„Že s vámi vyvrcholí úplně každá.“ Upřeně jsem se mu zadívala do očí a ucítila jsem, jak jeho sevření na zlomek vteřiny trochu povolilo.

Z hrdla se mu vydralo potlačované zamručení, načež si mě přitáhl k sobě, popadl mě a zvedl do výše. Ovinula jsem mu nohy kolem boků a ovládla se, abych nevzdechla. Koleny jsem se bouchla o stěnu kabinky, jeho svaly mi pod rukama jen hrály. Líbali jsme se čím dál divočeji, sevřel mi stehna ještě úporněji. Vnímala jsem jeho tělo, jeho rty a zkoušela se vypnout. Zapomenout, pryč s tím. Pryč s tím vším.

Ale nefungovalo to. Ani když se mě dotýkal úplně všude, ani když jsem se dostala k zipu jeho džínů a on pod moje šaty. Byl to tvrdý a rychlý sex, spolkla jsem svoji bolest, čekala jsem, že ustoupí do pozadí, že všechno ustoupí do pozadí.

Pevně jsem semkla víčka, když se James udělal, ani jsem se nenamáhala něco předstírat. K čemu taky? Ponížená už jsem si přišla dost. Kvůli sobě a svým vlastním nanicovatým rozhodnutím.

Nasávala jsem pach potu, alkoholu, jeho drahého parfému, když mi jeho hlava na okamžik klesla na rameno. Útrobami se mi rozlil nesmírný, žhavý vztek. Skoro se nedal vydržet. Chtěla jsem ho ze sebe vykřičet, ale radši jsem zůstala zticha. Zticha a rozlícená. Sama na sebe, na mámu s tátou, na Thomase, na tu podělanou elitní sebranku na univerzitě. Ale nejvíc na to, že už mi ani sex nepomohl k tomu, abych celý tenhle průser aspoň na jeden jediný večer pustila z hlavy.

*

Víc alkoholu. To mi připadalo jako jediné rozumné řešení mého problému. Jednoduše jsem nebyla dost opilá na to,

abych se dobře bavila. Střízlivé myšlenky musí zmizet, utopit se v něčem ostřejším. Pár panáků, načež Jamese odtáhnou nejdřív do Uberu a potom rovnou do jeho ložnice na druhý pokus.

„Dvakrát dvojitý *Hendrick's* a velkou sklenici vody!“ zavolala jsem na barmana, James si mezitím kecl na stoličku vedle mě. Jeho hříšně přitažlivá tvář se ještě rděla. Ten zmetek si parádně užil, a pokud bude třeba, vlastnoručně do něj tu vodu naliju, aby se za to mohl co nejdřív řádně odvděčit. „A budu platit, prosím!“

Barman si vzal moji kreditku, kterou jsem mu podala. Pak k nám přes barový pult přistrčil skleničky.

„Pro tebe, zlato.“ Vnutila jsem Jamesovi vodu a varovně po něm blýskla pohledem, protože užuž otvíral pusu, aby zaprotestoval. „Věř mi, jinak budeš litovat.“

Zároveň jsem se natáhla pro svoji sklenku a dala si první doušek ginu.

Pouhým koutkem oka jsem zaznamenala pohyb, který mě přiměl otočit hlavu. Spokojeně jsem konstatovala, že se moje okolí potáhlo lehkou mlhou. Všechno tak bylo tlumenější, bezvýznamnější. Lepší.

„Promiňte, slečno. Ta karta nefunguje.“ Barman mi s podrážděným pohledem podával kreditku zpátky.

„Aha, dobře.“ *Ksakru...* Jindy ta věc fungovala naprosto spolehlivě. „Můžu zaplatit hotově?“

„Jistě.“ Předložil mi účet, načež moje srdce vynechalo úder, když jsem pohledem přelétla třímístnou sumu. Shit, tolik peněz v hotovosti jsem u sebe neměla. V nóbl podnicích, jako byl *Everleigh*, jsem pokaždé platila kartou, a tak jsem naprosto ztratila pojem o cenách drinků.

„Já to zaplatím,“ řekl James, ale já jsem ho ignorovala a znovu prohrabávala svoji peněženku.

„Zkuste tuhle.“ S vypočítavým pohledem jsem barmanovi nastavila svoji nouzovou Visa kartu. Táta by nebyl nadšený, kdyby se domákl, že tou kartou platím horentní sumy v nočních klubech. Na druhou stranu jsem z jeho konta čerpala na všechny svoje výdaje, takže by si mohl hravě zjistit, za co jeho peníze utrácím, kdyby ho to jen trochu zajímalo. Ale měl jich prostě a jednoduše dost na to, než aby ho to reálně nějak trápilo.

Dopila jsem zbytek svého ginu na ex, ale alkohol můj těkavý neklid stejně nedokázal utopit. Až když James na chvíli položil svoji dlaň na moji, došlo mi, že bez ustání bubnuju červeně nalakovanými nehty do desky barového pultu. Jakmile jsem se zarazila, přejel mi po paži až nahoru k rameni. Už svoji vodu skoro dopil a já si pohrávala s myšlenkou, že si pochutnám i na jeho ginu. Potřebovala jsem ho rozhodně víc než on.

„Lituji, ale ani tady platba neproběhla.“

Do tváří se mi nahrnulo horko, jak jsem na barmana zírala. Pocit, který mi byl normálně úplně cizí. Nikdy jsem se nečervenala, prostě a jednoduše neexistoval důvod, abych se cítila trapně, ale to, že jsem nemohla zaplatit svůj účet za drinky, takový důvod rozhodně byl.

„V pohodě, vezměte si moji.“ Když to James zadrmlil, jako bych dostala mlaskavou facku. Omámeně jsem přihlížela, jak se barman natáhl pro jeho kartu. „Možná je ta věčička jen rozbitá,“ dodal. Jen s námahou jsem se donutila kývnout a sledovala jsem, jak číšník za pultem načítá Jamesovu kartu. O chvíličku později mu přístroj podal, aby platbu potvrdil.

Z obličeje se mi vytratila všechna barva. Sice šlo jen o to, že kluk, kterého jsem dneska večer svedla, za nás oba zaplatil účet, ale pro mě to znamenalo víc. Byla to ultimátní ztráta

kontroly. Z toho nepoměru sil, jenž mezi námi v tu chvíli zavládl, se mi stáhlo hrdlo. Připomněl mi všechny ty chvíle, které jsem chtěla navždy vytěsnit z paměti.

Nikdy jsem se od kluků nenechávala zvat. Hradila jsem účty, platila si svoje drinky, taxíky domů. Nezůstávala jsem jim nic dlužná. Nikdy, prostě nikdy, do hajzlu.

A najednou se to úplně obrátilo.

„Vrátím ti to, jen co si někde venku v bankomatu –“

„V klidu, kočko.“ Stačilo, aby mi James položil ruku na stehno, a navalilo se mi. Ještě před několika vteřinami byl vším, po čem jsem toužila, ale když mi teď prsty přejel po průsvitných silonkách a zajel pod černé sametové šaty, všechno ve mně křičelo, ať jeho ruku odstrčím. „Vždyť jde jen o prachy. A svoje dluhy mi přece můžeš splatit i jinak.“

Na malou chvíli jsem oněměla. Čekala jsem, že se zasměje a odlehčí svoje slova s tím, že šlo jen o zbrklý vtíp. Ne že by se pak dala jen tak beze všeho přejít. Ale nic takového se nestalo. Naopak. V očích se mu vyzývavě zablýsklo a v mé hlavě nastal zkrat.

Nemusela jsem jeho ruku setřást, sám ji stáhl, když jsem chňapla po jeho sklence ginu, která stála na baru. Za okamžik mu její obsah přistál v obličeji.

„Hráblo ti?“ zařval, když se trochu vzpamatoval. Lidé se na nás otočili, barman strnul, v jeden strašný moment to vypadalo, že se veškerá pozornost v klubu obrátila na nás. V nitru jsem se už celá třásla a stálo mě obrovské úsilí nedat to na sobě znát. Sklouzla jsem ze stoličky.

„Vždyť jsem to celý zaplatil, do prdele!“

Po ginu následovalo ohlušující plesnutí mé pravé dlaně. Téměř současně pak okolostojící šokovaně zalapali po dechu. Jamesovi se na tváři vybarvoval červený otisk mojí ruky, zatímco na mě civěl, jako by nedokázal uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Opovaž se tohle ještě někdy v životě říct nějaké ženě,“ zasyčela jsem mu tak blízko u obličeje, že mi do nosu stoupl ostrý pach alkoholu. „Jinak se osobně postarám o to, aby ses smažil v pekle.“

Popadla jsem svoji tašku a otočila se na podpatku. Nechala jsem všechno mumlání a pohledy za zády, ale i když jsem zrychlila, Jamesův hlas ty ostatní přehlušil.

„Děvko zasraná.“

Rychleji, ještě rychleji.

Jsi arogantní pokrytec. Jde ti jen o prachy, jen o to, abys dostala, co chceš. A běda, jak se to nestane, pak odhalí tatínkova holčička svoji pravou tvář.

Dost, ať už s tím přestane. Ten jeho zpropadený hlas, který mi i po tolika letech pořád hlasitě rezonoval v hlavě.

Muselo to být alkoholem, ošálil moje smysly, jinak jsem si nedokázala vysvětlit, že jsem se vypotácela na temnou ulici před *Everleigh* jako štvané zvíře, aniž jsem se jedinkrát rozhlédla doprava nebo doleva.

„Jdi k čertu, chlape, už mě ksakru nech na pokoji...“ Chtěla jsem si rvát vlasy, dokud neucítím bolest, která by mě zase vrátila do reality. Ale nedalo se tomu utéct.

Světle hnědé oči, hladce oholené tváře. Pokaždé pečlivě vyžehlená košile, sen každé tchyně. Byl dokonalý a já jediná, komu odhalil, jaké odpudivé věci se za tou bezchybnou fasádou skrývají.

Nebud' přece směšná, nikdo ti neuvěří. Vždyť se na sebe podívej. Jak by tě někdo mohl brát aspoň trochu vážně?

V té chvíli se na mě všechno sesypalo. Podělala jsem to. Sakra, vyhodili mě z univerzity a já jsem ani nebyla schopná tuhle skutečnost zaplašit troškou nezávazného sexu, ta podělaná minulost mě zase dostihla.

Trochu jsem se kymácela, jak jsem kráčela po nerovném chodníku. Dát si na závěr dvojitý gin bylo nejspíš přece jen

moc odvážné. Světla se mi před očima rozpíjela, obraz následoval se zpožděním. Po alkoholu jsem byla přecitlivělá, nervy nadranc. Ale musela jsem si připomenout, kdo do hajzlu vlastně jsem.

Nikdy jsem se kvůli klukům nehroutila, i když to byli kreténi. Kreténi, kteří mi zničili život. A už vůbec se nebudu hroutit z toho, že jsem vyletěla z oboru, na kterém mi nezáleželo.

Za ta léta se mi podařilo vytěsnit jen jedinou věc. Jak hrozný je to pocit, když mi někdo zase sebere kontrolu, jakmile se nechám jen na vteřinu ukolébat falešnou jistotou.

3. KAPITOLA

„Amber, to je mi překvapení.“

Podrážděně jsem zavřela oči. Moje hlava, rozbolavělá kovovinou, ten pasivně agresivní tón, který můj otec po telefonu tak často nasazoval, nepřijímala vůbec dobře. V pozadí zašustil papír, zaslechla jsem tlumené hlasy a cinkání šálek od kávy. Na sto procent byl ještě v kanceláři. U Gillsových se slušelo pracovat nejmíň do šesti do večera. Nebo to možná byla jen důmyslná strategie, díky níž moji rodiče nemuseli trávit večery na gauči, nýbrž ve svých striktně oddělených kancelářích.

„Čím to, že mám tu čest?“

Zavěsit. Hned teď. Nic na světě bych v tu chvíli neudělala radši. Když jsem rodičům volala, vždycky mi spolehlivě připomněli, proč jsem se s nimi snažila stýkat co nejmíň.

„Nenech se rušit.“ Záměrně jsem nasadila ten infantilní tón, o němž jsem věděla, že tátu rozzuří do běla. Protože na někoho se jménem Gills se přece neslušelo, aby se choval tak pitomě. „Chtěla jsem si jen zjistit číslo na našeho bankovního poradce. Vypadá to, že mám nějaký problém s kartami.“

Táta se kratičce zasmál. Vlastně mi to v tu chvíli už mělo dojít. Jenže jsem se pořád zčásti upínala k bláhové naději, že má táta aspoň nepatrný kousíček srdce. Hlasy v pozadí se dál vytrácely, očividně odešel z místnosti. Jonathan Gills si nikdy nevyřizoval soukromé hovory před svými zaměstnanci.

Zaslechla jsem tlumené bouchnutí dveří, nejspíš vešel do své vlastní kanceláře.

„Nemyslím si, že ti s tím pomůže,“ řekl a já obrátila oči v sloup. „Minimálně dokud tvoje karty zase neodoblokuju.“

Trvalo mi celé tři vteřiny, než jsem plně pochopila význam jeho slov. Otevřela jsem pusu, ale nevyšlo ze mě nic než hysterický smích. „Fakt moc vtipný.“

„Upřímně jsem si myslel, že máš víc rozumu, Amber.“

Krutost v tátově hlase mi zmrazila úsměv ve tváři, postupně se mě začalo zmocňovat absurdní podezření. Přece by ne...? Ne, to bylo úplně vyloučené. Máma s tátou o mém vyhazovu přece nemohli vědět. Ačkoliv byl táta profesorem architektury na Univerzitě Britské Kolumbie ve Vancouveru. Tak rychle se to přece rozkřiknout nemohlo. Tohle byla vysoká škola, ne střední, kde se rodičům za zády žáků posílala písemná napomenutí. Byla jsem dospělá a nezávislá.

Polkla jsem. Nebo snad ne?

„Mohl bys se mnou prosím mluvit normálně?“ vyštěkla jsem do sluchátka. Začaly se mi potit dlaně, když se táta zasmál.

„Jako by nestačilo, že jsi naší rodině udělala ostudu a propadla u tak triviálního předmětu, jakým je stavební právo, ne, já se to všechno ještě musím dozvědět na obědě s Henriette Gallagherovou. Před svými nejbližšími spolupracovníky a významným a velkým zákazníkem. Asi si dokážeš představit, jak jsme si tam s matkou kvůli tobě připadali.“

Sevřela jsem telefon ještě pevněji, a zároveň se mi udělalo mdlo.

Ne. Ne, ne, ne. Vůbec nic nešlo podle plánu. Máma s tátou už to vědí. Ale ještě horší bylo, že se to dozvěděli přímo od mojí profesorky. Byla jsem totálně nahraná.

„Mám se vám za to teď omluvit?“ Moje panika se přetavila v bezmocný vztek.

„To by se celkem slušelo,“ vyjel táta a já odolala pokušení mrštit tím posraným mobilem o zeď ložnice.

Do hajzlu. Přemýšlej, Gillsová.

„Už jsem si začala shánět práci. A pak se poohlídnu po nějaké alternativě.“

„Ach, to ani nemusíš. Tvoje alternativa se jmenuje Vancouver.“

Nevesele jsem se zasmála. „Jestli si myslíte, že se kvůli tomu vrátím, tak jste se spletli. Rozhodně se nebudu...“

„Amber, obávám se, že jsi mi úplně neporozuměla. Nechal jsem ti zablokovat karty a taky zrušit trvalý příkaz na nájem tvého bytu v Torontu. Po nadmíru přátelském telefonátu s pronajímatelem jsem nájemní smlouvu s okamžitou platností ukončil. Máš tři dny na to, aby ses z bytu vystěhovala.“ Zalapala jsem po dechu, ale táta mě vůbec nehodlal pustit ke slovu. „Tohle jsi přepískla, milánku. V pátek odlétáš do Vancouveru, letenku máš v mailu.“

„Kdo si myslíš, že jsi?!“

„Idiot, co na tebe a tvoje vzdělání vynaložil celé jmění. Třicet šest tisíc dolarů, Amber! A to mluvím jen o poplatcích za studium. Životní výdaje a nájem ani nepočítám. A jestli si myslíš, že bychom takovou nehoráznou sumu vyhodili jen tak pro nic za nic, tak se šeredně pleteš.“

„Fajn! A co teď? Co mám jako dělat? Vaše prachy už ten vyhazov stejně nenapraví.“

„Ale moje kontakty ano.“ Trhla jsem sebou, tátův hlas zněl tak ledově. „Mluvil jsem s děkanem Univerzity Britské Kolumbie. Najdeme nějakou skulinku v pravidlech, která ti umožní pokračovat ve studiu architektury tady. Jak se na Gillsovu dceru sluší a patří.“

„To je směšné! Jsem dospělá, nemůžeš o mém životě takhle jednoduše rozhodovat.“ S každou další větou jsem zvyšovala hlas, srdce mi bilo čím dál rychleji, přepadla mě

opravdová panika. Poznala jsem, kdy to táta myslí vážně. Už jsem si tou drsnou zkušeností prošla.

„Nemysli si, že jsem do tebe posledních několik let investoval jen proto, abys pak všechno zahodila jen tak z rozmaru, to teda v žádném případě.“

„Nejde o žádný rozmar, sakra! Nenávídím to studium, vůbec mě nebaví.“

„Rozhodla ses pro něj z vlastní vůle.“

Zadržela jsem dech. On to opravdu myslel vážně. „To mi nemůžeš udělat. To nesmíš.“

„Milerád ti pošlu vyúčtování za všechny náklady, které jsme za tebe v posledních letech hradili. Pak nám ty peníze můžeš vrátit. A potom si pro mě za mě zkaz život, jak je ti libo. Ale ne, dokud tě financujeme my.“

Jak jsem mohla být tak blbá. Tak hrozně blbá. A přitom jsem měla tušit, že tahle chvíle jednoho dne přijde. Použiji svoje peníze k tomu, aby nade mnou získali moc. Aby mě vydírali. Třicet šest tisíc dolarů jsem neměla. Ani žádnou práci. Neměla jsem nic, kromě jistoty, že mi ty zatracené prachy od rodičů hezky umetou cestičku životem. Hnusilo se mi, jak jsem byla naivní.

„Víc k tomu nemám co říct,“ odsekl táta do sluchátka. „Uvidíme se v pátek večer na letišti. Do té doby si můžeš připravit nějaké jakžtakž přijatelné vysvětlení celého tohohle fiaska.“

*

„Že přijedeš zpátky?! To nemyslíš vážně, Amber! Same, počkej chvilku. Musím si jenom...“ Laurie se mi ztrácela mezi jinými brebentíci hlasy. Zaslechla jsem hlášení v supermarketu, pak zvuky trochu ustoupily do pozadí.

„Jsi tam ještě?“ zeptala se a její vzrušený hlas mi na tváři vyloudil slabý úsměv. Předloktím jsem si zakryla oči a klesla hlouběji do polštářů. „Ty se vracíš do Vancouveru? Děláš si srandu?“

„Nedělám,“ zamumlala jsem. *Kéž by.*

„Ach, Amber, to je... Já jsem tak ráda! Konečně budeme zase v jednom městě.“

„Jo.“ I když jsem měla Laurie hodně ráda, byla to chabá útěcha.

„A kdy teda přijedeš? Po bakaláři? Končíš příští léto, ne?“

„Přijedu pozítří,“ odvětila jsem a znělo to jako špatný vtíp, jímž se můj život nyní vlastně stal.

„Takže jen na víkend?“ Laurie zněla zmateně a ve mně se vzedmul bezmocný vztek. Moje nejlepší kamarádka za nic nemohla, to mi bylo jasné. Ale nechtělo se mi nic vysvětlovat. Věděla jsem, že u ní nenajdu pochopení. Zrovna u Laurie, pro kterou mělo studium medicíny nejvyšší prioritu. Už tenkrát, na začátku svého bakalářského studia v Torontu, nebyla schopná pobrat, proč je mi vejška tak volná. Už v létě během nanicovatého přípravného kurzu, kde jsme se potkaly, byla namotivovaná dvakrát víc než já. Někdy jsem si říkala, jak se z nás staly nejlepší kamarádky, když jsme byly tak odlišné povahy.

„Ne.“ Neskutečně se mi přičilo vyslovit následující větu. „Nějakou dobu tam zůstanu.“

„Ale...“ Laurie zaváhala a mně bylo nad slunce jasné, na co se chce zeptat. „Jak to...? Myslím tím, semestr je teprve v půlce.“

Pokrčila jsem rameny, i když jsem si byla vědomá, že to stejně neuvidí.

„Amber?“

Do háje.

„Co se děje?“ Laurie se odmlčela. Zaslechla jsem hluk z ulice, zase nějaké hlasy. Měla jsem sto chutí zavěsit. Co to ksakru můj pošahaný mozek vyplodil za nápad, zavolat svojí kamarádce po více méně probdělé noci, protože mě telefonát s otcem pronásledoval i ve snu? „Kvůli nějakému klukovi? On tě někdo...?“

„Ne,“ vyjela jsem na ni a semkla víčka. Byla jsem ta nejhorší kamarádka na celém podělaném světě.

„Tak co teda, proč...?“

„Vyrazili mě.“

„Myslíš z bytu?“ Laurie zněla bezradně. „Potřebuješ se někam na chvíli vrtnout? Můžu se zeptat Jacka, nebo jestli nic neklapne, určitě bys mohla zůstat pár dní u mých rodičů v Barrie...“

„Vyrazili mě ze školy.“

Telefon oněměl. To ticho se nedalo snést, nejspíš proto, že Laurie byla jediný člověk, na jehož názor jsem celkem dala. Nechtěla jsem slyšet, jak je zděšená. A vypadat před ní jako úplná nula se mi chtělo ještě míň.

„COŽE? Počkej, tomu nerozumím. Proč by tě měli...?“

„Protože jsem nedala jednu podělanou zkoušku. Myslela jsem, že mám tři pokusy, ale ne, kdybych se aspoň jednou ukázala na hodině, možná bych přišla na to, že mám jen dva. Prostě jsem to přepískla. Vyhodili mě, hotovo.“ Překvapivě jsem to zvládla odvyprávět, jako by nešlo o mě samotnou, ale o nějakou náhodnou cizí osobu. To mě netrápilo. Že jsem očividně ani nebyla schopná architekturu dostudovat. To nehrálo žádnou roli. Ale to, že mě přinutili vrátit se do Vancouveru, mě dohánělo k šílenství.

„A sakra. Amber, to mě mrzí.“

„Mě ne.“ Bylo k nevydržení, jak vzdorovitě jsem zněla.

„A co máš teď v plánu?“

„Táta mě nutí, abych přijela zpátky domů. Nějak to po-
šéfoval, abych mohla pokračovat na Univerzitě Britské Ko-
lumbie.“

„Aha, tak dobrý. To je přece super, ne?“

Nevesele jsem se zasmála. „Jo, fakt super.“

„Amber, vždyť to nebude taková pohroma,“ řekla a já
jsem křečovitě sevřela telefon. „Zkusíme z toho vykřesat to
nejlepší, jo?“

Nesouhlasně jsem si odfrkla.

„Oukej?“

Povzdychla jsem si. „Oukej.“

„Zase budeme žít ve stejném městě,“ pronesla Laurie
a mě bodlo u srdce. „Co si promluvit v klidu, až přijedeš?
Jsem zrovna se Samem na nákupech. Kdy přesně dorazíš?“

„Přiletím v pátek o půl šesté vancouverského času.“

„Mám tě vyzvednout?“

Koutky úst se mi zvedly, aniž bych jim k tomu dala svo-
lení. Ať už to bude jakkoliv strašné, aspoň budu mít zase
Laurie po boku.

„Myslím, že mi táta nasadí pouta, jen co se ukáží v pří-
jezdové hale, takže se neobtěžujte.“

Laurie se tlumeně zasmála. „Amber, těším se na tebe.“
Tak to je v celém tom zatraceném městě jistojistě jediná.

„Já se na tebe taky těším,“ zašeptala jsem, nejspíš to byla
ta nejupřímnější věc, jakou jsem někomu v poslední době
řekla.

„Co?... Jo, už jdu. Promiň, Amber. Sam už je nervózní.
Má pak ještě nějaký pohovor.“

„V pohodě. Hodně štěstí a pozdravuj ho.“

„Vyřídím. Napiš mi, až dorazíš! A brzy se uvidíme.“

„Jo.“ Polkla jsem.

Nezbývalo mi ani sedmdesát dva hodin na to, abych
svůj dosavadní život nacpala do kufrů a vrátila se na místo,

kterému jsem se – a to jsem si odpřisáhla – chtěla vyhýbat
jak čert kříži. Ksaku, proč jsem se jen nesnažila o trošičku
víc.

4. KAPITOLA

Příbory cinkaly o talíře z drahého porcelánu a kromě občasného odkašlání panovalo naprosté ticho. Seděla jsem na svém místě jako přikovaná. Jako kdysi, večer co večer. Naproti mně máma, po mé levici v čele stolu seděl táta.

Ignorovala jsem sžíravé pohledy, kterými mě častoval. A také ty, které si vyměňoval s mámou, kdykoliv si mysleli, že se nedívám. Od chvíle, co mě vyzvedli na letišti, jsme spolu prohodili sotva pár vět. Přišlo mi úplně nereálné, že jsem se zase ocitla tady.

V posledních letech jsem je pravidelně navštěvovala. Jezdila jsem na svátky domů, jak se na správnou dceru sluší a patří, ale nikdy jsem se nezdržela déle než týden v kuse. A to z dobrého důvodu.

Nezměnilo se tady vůbec nic. Ani minimalistické zařízení absurdně obří vily, ani jejich zachmuřené obličeje. Doteď jsem nepochopila, na co dva lidé potřebují víc než čtyři sta metrů čtverečních. Zřejmě se to na nejznámější pár architektů ve městě slušelo, i když máma s tátou ve svém domě na severozápadě Vancouveru zákazníky nikdy nepřijímali. Přesto byl vizitkou jejich nechutně dobrého vkusu. Nepřímé osvětlení, hladké plochy, výrazné tvary. V tomhle domě nebylo nic navíc. Teda s výjimkou mě. Obrovská francouzská okna, jimiž jsem přes svažité úbočí pod námi dohlédla až k zátoce vancouverského přístavu, ke Stanley Parku

a zářícím věžákům v centru města. Celé tohle dekadentní sídlo se mi hnusilo.

„V pondělí před prvním seminářem se můžeš jít zapsat,“ prolomil otec mlčení, ale nevěnoval mi jediný pohled a krájel přitom steak, který měl na talíři. „Pokusíme se být co nejdiskrétnější. Musel jsem využít veškerých svých kontaktů, abych děkana přesvědčil. Naštěstí mi Franklyn ještě dlužil laskavost po tom, co jsme pro něj navrhli technickou novostavbu v kampusu.“

Nic jsem na to neřekla. A vršila jsem svoje batátové pyré na kupičku.

„Bylo by slušné projevit aspoň nějaký vděk.“

Na chvíli jsem zavřela oči. „Děláš, jako bych se tě o to prosila.“

„Amber.“ Máma na mě přísně pohlédla.

„A co když odmítnu?“

Táta se zasmál. „Nebud' směšná.“

Pevně jsem semkla rty.

„K titulu už ti zbývají jen tři semestry, Amber,“ domlouvala mi máma. „Buď rozumná, máš šanci, kterou by jiní nedostali.“

„Protože jiní netěží z vlivu svého papínka, říkám to správně? Je vám jasné, že se na mě ostatní budou právem koukat spatra?“

„Na to jsi měla myslet dřív,“ odpověděl táta úsečně.

„Jako vážně, Amber. Propadnout ze stavebního práva, to je...“ potřásla hlavou máma.

„Hrozná ubohost, já vím.“ Šlehla jsem po ní pohledem. „Ale co taky čekáte od dcery, která je jedno velké zklamání?“

„Nevyváděj jako malé děčko. Kdybys na ten předmět chodila, mohli jsme si celé tohle divadlo ušetřit. A místo abys nám hned dala vědět, musel jsem se o tom dozvědět od Henriette.“ Tátův pohled byl tak chladný, že nebylo pochyb,

proč se ho studenti tak bojí. Mě ale dávno zastrašit nedokázal. „A aby bylo jednou provždy jasno, na bohémský život, jaký jsi vedla v Torontu, tady můžeš zapomenout. A přednášky a semináře nebudeš flákat. Poprosil jsem kolegy, aby se na tebe speciálně zaměřili. Nedáváme ti druhou šanci jen tak, musíš prokázat, že ta námaha za to stála.“

Nedokázala jsem potlačit úsměšek. „To myslíš vážně? Jakože mi učitelé budou na tvůj příkaz dělat chůvu?“

„Podle všeho zatím nějakou potřebuješ, takže budou, na to vem jed.“

Polkla jsem. Zůstat v klidu. Chovat se diplomaticky. Musím se trochu vzchopit, jinak nebudu schopná vést s rodiči aspoň trochu normální rozhovor. „Už jsem se dívala po nějakých bytech,“ začala jsem a pocítila nutkání udeřit do stolu, jakmile táta zkroutil rty do jízlivého úsměvu.

„No neříkej?“

„Jako upřímně, co máš za problém? Proč jsi takový?“

„Protože mě k tomu nutíš,“ vyjel na mě.

Máma si s přivřenýma očima masírovala spánky. Úplně stejně jako před pěti lety. „Dohodli jsme se, že prozatím zůstaneš bydlet tady, zlato.“

Zírala jsem na mámu. Když otevřela svoje světlé oči a upřela je na mě, zračilo se v nich vyčerpání. Byla jsem doma sotva pár hodin a ona už vypadala, že mě má dost.

„To snad nemyslíte vážně.“

„Místa je tu dost, máš nahoře svoje vlastní zázemí...“

„Jsem dospělá!“

„Očividně nejsi.“ Táta se natáhl po ubrousku. „Už máme po krk toho, jak nás pořád vodiš za nos. Odteď si už nebudeš přesouvat předměty do dalšího semestru jen tak z lenosti. V tomhle věku už jsi dávno mohla být na magistru, místo abys takhle marnila čas. Takže dokud si nezvládneš správně uspořádat priority, zůstaneš tady.“

„Amber, ber to jako šanci. Nemusíš se starat o nic jiného, jen o studium.“

„No výborně!“ Zasmála jsem se a odstrčila židli od stolu. „To je taky to jediné, co mě jako člověka definuje, že.“

Táta podrážděně zavřel oči. Najednou mi bylo zase sedmnáct, chovala jsem se jako pitomá nána. Nesnášela jsem to. Moji rodiče by mě přece měli podporovat a povzbuzovat, nebo ne? Ale kdepak, vždyť jsem je znala. Jak jsem si jen mohla myslet, že mi někdy ponechají právo se svobodně rozhodnout, místo aby mě o něj neustále okrádali.

*

Fakt jsem nechápala, co lidi na Vancouveru vidí. Centrum bylo celkem fajn, ale zbytek tohohle podělaného města byl prostě děs. Minimálně pro někoho, kdo ocení spíš pořádný velkoměstský život než nudné přírodní scenerie a davy pitomých turistů. Kampus je od centra na míle daleko, a jak je pro severní pobřeží Pacifiku typické, dokonce i začátkem léta tu celé dny poprchává, a potom mezi věžáky a nad přístavní zátokou ještě dlouho visí husté cáry mlhy.

Chybělo mi Toronto a atmosféra opravdové metropole. Přišlo mi stejně rušné a úchvatné jako New York, jen čistší. Můj mrňavý byt přímo v centru a přeplněné metro v odpolední špičce. Místo toho jsem teď seděla na sedadle spolujezdce vedle táty, vezla se v jeho hogofogo mercedesu a u každého semaforu si přála, aby do něj zezadu někdo naboural.

Mít prachy není nic špatného, ale vážně to člověk musí dávat tak najevo? Oblek střižený na míru, boty z italské kůže. Všechno, co rodiče vlastnili, přímo křičelo luxusem. Oni si to mohli dovolit. Odlišovali se od plebsu. A já od nich doufám taky, ve svých rozedraných perkách Blundstone a sameťové halence, kterou jsem koupila z druhé ruky. Neskutečně

znuděná jsem v ústech převalovala žvýkačku a v zatmaveném bočním skle SUV, které trčelo v ranní zácpě vedle nás, jsem si kontrolovala vínově rudou rtěnku. Jak jen se mi tohle město hnusilo.

A hnusilo se mi i pomýšlení, že zanedlouho začne můj první seminář a já budu muset čelit pohrdavým pohledům svých nových spolužáků. Budou chtít vědět, jak je možné, že jsem uprostřed semestru přešla na jinou vysokou školu. A co teprve, až zjistí moje příjmení, hned od začátku nebudu nic než dcera toho nesnesitelného profesora, které všechno naservírovali na stříbrném podnose. Parádní vyhlídky. Na druhou stranu jsem neměla v plánu se tu s někým skamarádit. Měla jsem Laurie, několik kámošů ze střední taky zůstalo na studia ve Vancouveru. Vždyť ono to nebude tak hrozné.

*

Ne, bylo to fakt hrozné. Cítila jsem se příšerně, když jsem musela čelit pohledům dam na studijním oddělení, které zasvěceně zvedly obočí, jen co zaslechly mé příjmení. Když mi vystavily studijní průkaz a rozvrh hodin na tento týden, málem jsem se nahlas rozesmála. Ráno jsem měla seminář o progresivním městském plánování s povinnou docházkou – který nevedl nikdo jiný než můj táta. Jak jsem si to šinula tím strašlivě zarostlým a rozlehlým kampusem směrem k budově fakulty, připadala jsem si zvláště otupělá. Všude kolem se míhali studenti, pyšníci se logem UBC na mikíně nebo tričku. Mě by v životě nenapadlo tu pobíhat jako živý billboard a dělat tomuhle elitářskému spolku reklamu.

Navzdory svému očekávání jsem správnou budovu našla bez potíží.

Institut pro architekturu sídlil ve starobylé cihlové budově porostlé břečťanem, jež byla částečně rozšířena o veliké

prosklené průčelí. Ať už si člověk myslel o UBC cokoliv, architekti tady každopádně odvedli slušnou práci. Světlem zalité chodby a neomítnuté stěny v kombinaci s masivními ocelovými nosníky a prosklenými protipožárními dveřmi. Vprostřed budovy se nacházel vnitroblok, od nějž se paprskovitě rozbíhaly nejružnější učebny a přednáškové sály. U betonových sedátek se shlukovali studenti, koukali do notebooků nebo si na stolek před sebou rozkládali metr krát metr velké stavební plány.

Při cestě přes foyer jsem nevšímavě přešla několik pohledů a dala se do hledání té správné seminární místnosti. Bezradně jsem si prohlížela jejich označení, jednotlivé učebny byly pojmenované po velikánech architektury, které jsem znala dokonce i já. A to přesto, že jsem se v historii stavebnictví a umění zabývala vším jiným než tím, abych si zapamatovala jména a úspěchy nějakých starých bílých chlapů, mezi něž se nesporně řadili i můj děda a táta.

„Jé, pardon.“

Klopýtla jsem, někdo do mě totiž vrazil. Na kratičký okamžik jsem měla pocit, že upadnu, a spěšně jsem se chytla skleněného zábradlí u betonového schodiště, které vedlo do hořejšího patra. Člověk proti mně sevřel křehce vyhlížející model několikapatrové stavby, který si nesl na bílé dřevěné desce. Někde vzadu v hlavě mi zablikalo. Ten hlas. Než jsem se stihla na toho kluka za modelem pořádně podívat, rozjasnil se mu obličej.

„A hele, tebe já znám!“

Můj ty bože... Koukala jsem do tmavohnědých očí za nerdovskými brýlemi s kulatými skly, jejichž kovové obroučky vévodily hladce oholené tváři. Trapně dokonale kadeřavé vlasy, které byly po stranách nakrátko střižené a vepředu mu padaly do čela. Napadlo mě to úplně ve stejném pořadí, jako když jsem Laurina spolubydlícího uviděla poprvé.

To je ale šplhoun. Ale vlastně celkem šukézní...

„Čau,“ odvětila jsem a obdařila ho medově sladkým úsměvem, který jsem přesně po dvou vteřinách zase vymazala z tváře.

„Laurie mi říkala, že jsi změnila školu,“ plácl. A to tak hlasitě, že se hned několik hlav otočilo naším směrem.

„Jo, ale nemusí to hned vědět celá fakulta, proboha,“ zasyčela jsem a vrhla na něj zničující pohled, vůči kterému byl očividně úplně imunní.

„Hustý. Jsi Amber, že jo? Hledáš něco? Můžu ti hned pomoci, jen co odevzdám tady tuhle obludnost. Trochu nestíhám a za chvíli mám hodinu s tvým tátou. Tam se nevyplatí přijít pozdě.“

Potlačila jsem nutkání obrátit oči v sloup. Nemohl by třeba mluvit ještě trochu víc nahlas, aby se to dozvěděli fakt všichni?

„A ta se koná kde?“ zeptala jsem se místo toho a ztlumila přitom hlas natolik, že mě mohl slyšet jen on.

„V Gills Hall, druhé poschodí, v podstatě přímo nad námi.“

„KDEŽE?“ Musela jsem se zasmát. To jako myslí táta vážně? Fakt tady po sobě nechává pojmenovávat místnosti?

„Albert Gills,“ vysvětlil Emmett nenuceně, jako by mi četl myšlenky. „To byl tvůj děda, ne?“

„Nech to plavat!“ Protáhla jsem se kolem něj. Do háje, to bude ještě sranda.

Emmett si mě měřil, napůl pobaveně, napůl zvědavě. „Takže na viděnou za chvíli?“

„Už se nemůžu dočkat,“ zavrčela jsem. Bylo mi jedno, jestli mě slyšel, nebo ne. Když Emmett se svým modelem odklopýtal pryč, vydala jsem se po schodišti nahoru. Vypadalo jako spirála a obloukovitě se vinulo podél zdi

kruhovitého foyer směrem nahoru. Bylo ulité z jednoho kusu betonu a vypínalo se do prostoru až po kupolovitou střechu. Nutno přiznat, že to byla impozantní budova.

Potlačila jsem neveselý smích, když jsem podle Emmetto-vých instrukcí dorazila k Albert Gills Hall. U stolů v seminární místnosti už sedělo pár studentů. Za katedrou ještě nikdo nestál. Nenápadně jsem si našla místo v jedné ze zadních řad a odrážela zvědavé pohledy ostatních chladnými úsměvy. Fakt jsem neměla sebemenší potřebu se s někým bavit.

Přehodila jsem si nohu přes nohu a zkřížila ruce na hru-di, jen co jsem dosedla. Nebudu si hrát na snaživku a demonstrativně si na lavici před sebou rozkládat věci, tak jako ostatní spolužáci. Mrkla jsem na telefon. Laurie mi poslala adresu nemocniční kantýny. Chtěly jsme se potkat během její polední pauzy. To bude jediný světlý okamžik dnešního dne.

Hlasy kolem mě postupně utichaly, intuitivně jsem zdvihla hlavu, když můj otec vstoupil do místnosti. Štvalo mě to, ale ani já jsem nedokázala jeho charisma ignorovat. Kdy-bych měla vybrat jedno slovo, které na otce padne jako ulité, byla by to autorita. Oplýval jí tak moc, až to bolelo. Studenti zmlkli, jakmile za sebou zavřel dveře a pevným krokem nakráčel dopředu ke katedře. Lidi v řadách přede mnou se narovnali a odložili telefony.

„Dobré ráno vespolek.“ Táta pohledem přelétl jednotlivé řady. Když se dostal ke mně, ani náznakem neprozradil, že jsem pro něj něco víc než jen obyčejná studentka. Nevěděla jsem, jestli mám být ráda, nebo ne. Ostatní mu odpověděli na pozdrav, jen já jsem mlčela. O chvilíčku později se znovu otevřely dveře. Do místnosti vpadl Emmett. Sklopený pohled, tváře zčervenale studem.

„Omlouvám se, pane,“ vydal ze sebe.

„Pan Sorichetti.“ Táta mu stroze pokývl. Celkem s podivem, že ho znal jménem. Na druhou stranu nás na semináři nebylo ani třicet. Emmett se uštvanež rozhlédl kolem a pak se vmáčkl na poslední volné místo v první řadě. Co jiného čekat. Zas a znova se potvrdovalo, že je typický šprt.

Když si sedal, změřila jsem si jeho šlachovitou postavu pohrdlivým pohledem. Běžové chino kalhoty, které zdůrazňovaly jeho dlouhé nohy, vycíděné oxfordky a tmavý rolák. Vypadal jako zhmotněný stereotyp nějakého rádoby uměleckého hipstera z architektury, co má v šatníku jen tyhle tmavé stojáčky a světle modré košile šité na míru. Na tuty pocházel ze zazobané rodiny a měl potřebu to svým zevnějškem všem cpát.

Můj otec si z tašky vyndal iPad a zase se narovnal. Ačkoliv si toho nemohl všimnout, sklouzla jsem na židli ještě o kousíček níž a znučeně pohupovala nohou. Táta se ponořil do monologu o ukázkových příkladech městského plánování ve Vancouveru (takže více méně do bezostyšné sebechvály) a k mému údivu bylo v učebně po celou dobu ticho jako v kostele. Pak začal klást různé pitomé otázky, přičemž Emmettovi pokaždé vystřelila ruka do vzduchu.

Můj ty bože. To myslí vážně? Seděla jsem s ním v jedné místnosti sotva deset minut a s každou další správnou odpovědí i na tu nejzbytečnější otázku můj vztek na tohohle Emmetta rostl a rostl. Všichni jsme pochopili, že mu to opravdu pálí. A taky že je podle všeho na nejlepší cestě vlézt tátovi až do zadku.

Tak počkat... Zadržela jsem dech. Najednou jako by mi spadly klapky z očí. Emmett mi připomněl člověka, kterého bych nejradši vymazala z paměti. Jak se tátovi vtíral do přízně, oblékal se, jako bychom byli v Oxfordu, ne ve Vancouveru. A v neposlední řadě taky ten přiblíženejší nadšený tón hlasu, jakmile se rozmluvil o architektuře. Emmett

mi připomínal Cedrica. Člověka, kterého už zaboha nikdy nechci...

Trhla jsem sebou, když tátův monolog přerušilo vyzvánění mého telefonu. Okamžitě se do mě zavrtil pohledem. Ledovým a zničujícím. Típla jsem hovor a úsečně pronesla „Pardon.“ Ostatní se o mě otřeli pohledem. Koutkem oka jsem si všimla, jak se k sobě sklání a s rukou před ústy si něco špitají. To, kdo jsem, se tu očividně rozneslo rychleji, než by mi bylo milé.

„Slečno Gillsová, nevíte náhodou odpověď na moji otázku?“

Přimhouřila jsem oči do úzkých štěrbinek. To snad táta nemyslí vážně... Dusit mě takhle před obecenstvem. Sotva jsem ho poslouchala. Ani ve snu bych nebyla schopná na jeho pošahané otázky odpovědět.

Na tvářích mě pálily pohledy ostatních. Když se pak otočil i Emmett a vzhlédl ke mně, nejradši bych byla vstala a odešla.

„Promiňte, pane.“ Změřila jsem si otce navýsost opovrhlivým pohledem. „Ale nemám nejmenší ponětí.“

Zacukalo mu v čelisti, musel se v té chvíli ovládnout ze všech sil. Bylo mi jasné, že jsem se zachovala dětinsky. Ale bylo mi to úplně putna. Chtěl si takhle trapně dokazovat moc a znemožnit mě? Tak to má mít. O to se mileráda postarám. Dokud nebude litovat, že mě na tu svoji podělanou fakultu tahal.

*

„Hej, počkej.“

Otráveně jsem protočila oči a sevřela popruh svého batohu ještě pevněji. V žádném případě se nebudu zastavovat a bavit se s ním, to zrovna.

„Amber?“

„Promiň, ale mám fakt naspěch,“ vmetla jsem mu do tváře, ale i když to znělo přátelsky, vrhla jsem po něm pohled, který vyjadřoval něco jiného.

„Ty jdeš na jídlo s Laurie a Samem? Můžeme jít spolu, jestli chceš.“

Ona ho pozvala taky? Už jsem se naladila na to, že si nerušeně popovídám se svojí nejlepší kamarádkou. A ne že budu povšechně plkat s jejím elitářským a slušňáckým spolubydlícím.

Usmála jsem se a Emmett váhavě svažil obočí. „Teď mě dobře poslouvej, Garrette.“

„Emmette,“ opravil mě okamžitě, přitom jsem moc dobře věděla, jak se jmenuje.

„To je jedno.“ Za tohle bych měla přijít do pekla, ale když on si úplně říkal o to, abych ho odkázala do patřičných mezí. „Je od tebe vážně rozkošné, jestli si myslíš, že když se na mě nalepíš, tak získáš u mého táty body navíc. Ale upřímně, ani se nesnaž. Dá se to zařídit i mnohem jednodušeji. Třeba láskou whiskey Okanagan Maple. Je to sice nekřesťánsky drahé pití, já vím, ale co by člověk pro výborné studijní výsledky neudělal, vid?“

Obdařila jsem ho úsměvem, zatímco ten jeho povadl. Chvilí vypadal, že je nefalšovaně šokovaný.

„Já jsem nechtěl... chtěl jsem být jen milý. Jste s Laurie kamarádky. Myslel jsem...“

„Ale prosím tebe. Ztrácíš tu čas. Svůj i můj. Nepřišla jsem si sem hledat kamarády, chápeš? Neber si to osobně.“

Spadla mu dolní čelist a mě samotnou na okamžik ohromilo, jak silně na něj moje slovní facky zapůsobily. Byl ten týpek vážně takové nevinátko, jak se prezentoval? Moc dojemné, fakt... Ale já na takové věci neměla nervy. Už jen z toho prostého důvodu, že by byl táta nadšený, kdybych

se s ním skamarádila. A kdybych čerpala z jeho *pozitivního vlivu*. Za nic na světě bych si nezačala s někým, kdo nejspíš i ve svém ubohém soukromém životě neprobírá nic jiného než architekturu. Zvlášť když se se mnou chce *seznámit* podle všeho jen proto, aby přes mě získal exkluzivní přístup k testovým otázkám, na které se bude táta v závěrečné zkoušce ptát. Nebo protože bude ke mně i k mým kamarádům určitě shovívavý. Ale k tomu by nikdy nedošlo, ani náhodou. Právě naopak. Táta věděl, co jsou lidi zač. Nepochybně by tím u něj dosáhli přesně opačného účinku.

„Dobře. Dovedl bych tě tam, ale očividně zvládneš najít cestu sama.“ Emmettův hlas zněl chladně a já jsem se v nitru trochu zaradovala, že jsem ho zvládla vylákat z jeho proaktivní kamarádské ulity. Až pak mi došel význam toho, co řekl.

„Ty tam nejdeš?“

„Musím do práce,“ změřil si mě. Jeho nepředpojatost byla rázem tatam.

Já jsem ale kráva. On se nechtěl vnucovat, chtěl být jenom milý.

Výborně, Gillsová. Každý den spáchej jeden špatný skutek. To bylo nejspíš to jediné, co mi šlo.

„Tak ahoj.“ Než jsem ze sebe dokázala cokoliv vypravit, otočil se na podpatku a zmizel v davu.

5. KAPITOLA

„No konečně!“ Laurie mi málem vyrazila dech, jak mě bouřlivě objala, jen co jsem vkročila do kantýny fakultní nemocnice UBC. Do nosu mě udeřil zápach dezinfekčních prostředků. Jen kvůli bílému plášti, co měla na sobě, jsem ji neobjala tak pevně, jak bych bývala chtěla. Kdoví, čím vším bych se mohla nakazit? „Jak se máš? Jak to první den šlo?“

„Báječně!“ zalhala jsem a odtáhla se od ní, když Sam, který se o dva metry dál opíral o stěnu vedle vchodu, s nervózním výrazem ve tváři zastrčil mobil do beznadějně přecpané kapsy pláště. Pohledem zalétl k nám. Viděla jsem toho kluka dosud jen párkrát, ale připadal mi čím dál nevyspalejší, což bylo nejspíš způsobeno tím, že před pár týdny dokončil školu. Ti dva byli prostě páreček největších workoholiků.

Samovo objetí bylo krátké a pevné, a i když jsem ho zatím osobně moc neznala, nepřipadal mi jako někdo cizí. To nebylo nic divného, když jsem uvážila, kolikrát mi Laurie vyprávěla, jak strašně rozporuplný vztah k němu mívala, než si to na začátku roku konečně vyříkali a dali se dohromady. Moje nejlepší kamarádka od té doby vypadala jako v sedmém nebi, což jsem jí z celého srdce přála. Nikdo jiný si nezasloužil štěstí víc než Laurie, a když jsem se koukla do její vyčerpané, ale blažené tváře, věděla jsem, že šťastná opravdu je.